

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

Местото каде ќе дознаеш што навистина вреди да се прочита...

Наслов на оригиналот

I heart London

© 2012 Lindsey Kelk

Соругит © за македонското издание

Издавачка куќа **Сакам Книги 2012**

*Сите права обезбедени и задржани во договор со
HarperCollins Publishers Ltd.*

Превод Ивана Николовска

Коректура Симона Давкова

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Линдзи Келк

То сакам Лондон

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Дела, Бет, Сара, Жаклин, Рајан, Ема и Раќел.

Луѓето секогаш ме прашуваат која е мојата Џени и јас им велам дека сум среќна, бидејќи јас немам само една Џени, туку ве имам сите вас... Апсолутно би ви ја извадила дијафрагмата кога би морала.

Не тебе, Рајан.

Прва глава

„Извини што доцнам“, брборев додека влегував во канцеларијата на списанието Глос, откопчувајќи си ја блузата и истовремено туркајќи ја вратата со задникот. „Имав итен случај со Џени и си ги загубив чевлите и не можев да фатам такси и... зошто е толку топло денес? Ох, и кошулата ми е налепена со срања, но мислам дека тука имам оставено една маичка, па...“

„Госпоѓице Кларк.“

Блузата веќе ми беше крената речиси над главата, а рацете испреплетени нагоре како во некој танц на лебед кој умира, кога слушнав како некој - кој дефинитивно не беше Дилија Спенсер - го изговара моето име. Причината поради која знаев дека тоа не беше мојата колешка и пријателка Дилија Спенсер беше тоа што овој глас беше машки. И беше глас кој го имав чуено и претходно.

„Господине Спенсер?“ Сирнав низ едно од дупчињата за копчиња и го видов дедото на Дилија, сопственикот на Спенсер Медиа и воедно мој шеф, како се потпира на бирото на Дилија со многу остар израз на лицето. Зад него, Дилија седеше на својата дебела кожна фотелја, гризејќи си ја усната и обидувајќи се да не се насмее. Ниеден од нив двајца не изгледаше претерано импресионирано од мојот градник. Да признаам, тој не ми беше еден од најдобрите.

„Колку ми е мило што Ве гледам“, реков, обидувајќи се да си ја спуштам блузата надолу преку главата најбрзо што можам пред да му подадам рака на господинот Спенсер придружена со мојата најдобра насмевка. „Многу ми е жал.“

„Не грижи се за тоа“, рече тој. Тогаш се исправи, игнорирајќи ја мојата рака и се упати директно кон нашата минијатурна конференциска сала за состаноци.

„Разбрав дека си имала итен случај и дека си налепена со срања.“

„И си ги загубив чевлите“, ѝ шепнав згрчено на Дилија.

„Среќен понеделник“, шепна таа, следејќи го дедо ѝ кон просторијата за состаноци. „Итен случај со Џени? До кој степен на опасност сме таму?“

„Портокалов? Можеби дури и прекрасно корално црвенкаст. Таа почнува да се губи. Морав да интервенирам.“

„Добро, сè додека е во ред сега“, рече Дилија со поглед полн со сочувство и ја отвори вратата од конференциската сала. „Имам резервен џемпер на столицата. Без срања на него.“

Дилија во последните неколку месеци уживаше во падот по удолната спирала на мојата најдобра пријателка Џени горе-долу колку и сите други. Поминаа шест месеци откако Џени раскина со нејзиниот бивши-бивш и оттогаш завршуваше одлична работа со уништување на сопствениот живот. Или тоа или сето тоа било некаква аудиција за улога во следната сезона на Џерси Шор. Се надевав дека е второто, бидејќи дефинитивно наскоро ќе ѝ требаше нова работа ако не се прибереше во скоро време.

„Совршено“, си промрморев за себе и брзо се упатив кон нејзината столица за да се пресоблечам. „Ниедно добро дело не поминува неказнето.“

„Значи ќе почнеме со продажба во третиот квартал за списанието да биде излезено за време на модната недела со тоа што Глос ќе има ограничена достапност во Њујорк“, реков, најсамоуверено што можев. Со крајчето од окото можев да ја видам Дилија како потврдно ми кима. Директно пред мене, господинот Спенсер, мојот шеф, порано за мене познат како Боб, не кимаше. Тој си пиеше кафе и така остро зјапаше во мене што бев

прилично сигурна дека со тој поглед би можел да пресече и лименка. Се воздржав за да не писнам од страв и нервоза и се префрлив на последниот слајд од мојата презентација во Power Point. Ох, да, сега бев Power Point личност. „Откако списанието ќе излезе и откако ќе добиеме солидна база на читатели, во четвртиот квартал ќе почнеме со продажба на западниот брег и потоа, во првиот квартал од следната година, одиме со продажба низ целата земја со долгорочен план за интернационално ширење во третиот квартал другата година.“

Бев неверојатно горда на себе. По несреќниот почеток, поминав низ сите слајдови без да заебам работа и не истурих буквално ништо на џемперот на Дилија. Работите изгледаа добро. Сега, сè што ни требаше беше одобрувањето на господинот Спенсер и можевме да почнеме со работа. Застанав пред екранот како да ќе го вртам Тркалото на среќата и упатив една блескава ентузијастична насмевка кон мојата публика од двајца. 99% бев сигурна дека изгледаа како некоја ретардирана, но сепак, Боб имаше концентрирано лице, а Дилија сè уште ме немаше клоцнато, па го сфатив тоа како добар знак.

„Интересно“, рече господинот Спенсер. „Многу интересно.“

Еднаш, многу одамна, јас и господинот Спенсер бевме пријателчиња - заедно појадувавме во Пастис, тој ми нудеше работни места од соништата во Париз... Да не речам, бевме како најдобри другарки, но потоа... има шанси јас да ѝ залепив неколку неубави епитети на неговата внука и идентична близначка на Дилија, Чичи. И... па... ѝ залепив и шлаканица на Божиќ. После тоа, нашите патишта се поделија на некој начин. Тој ни даде шанса, мене и на Дилија, за да почнеме со Глос, ни даде мала канцеларија во зградата на Спенсер Медиа, малку канцелариска опрема и се сложи (неволно) да ја поддржи мојата апликација за виза, но работите завршуваа таму.

Немаше многу емоции за Британката која ѝ залепила шлаканица на неговата внука облечена како оросписки Дедо Мраз. Приказната беше долга, но Чичи одамна си го бараше. И Дилија се сложуваше со мене за тоа. Јас немав сестра, но ако имав, дефинитивно ќе сакав девојка како Дилија. Љубезна, внимателна и поаметна од кој било кој се појавил на шоуто за претприемачи на Доналд Трамп. Апсолутно не сакав сестра како Чичи. Таа беше Урсула на нејзината Ариел. Чисто зло. Но исто така таа сега беше надвор од приказната. Барем во последните неколку месеци не се трудеше активно да ми го уништи животот, па тоа беше фино. И така бев доволно зафатена.

Конечно бевме подготвени за работа. Имавме убиствено добар пробен примерок, имавме бизнис план кој имаше смисла, имавме најдено и подготвено личности кои ќе пишуваат за списанието, па имавме дури и договорени препродавачи кои требаше да го дистрибуираат списанието за нас. Ни требаше само уште маркетинг. А за да добиеме маркетинг, моравме да го натераме дедо Боб да нè вклучи во годишната конференција за продажба на Спенсер Медиа. Дилија беше убедена дека работата е завршена, но јас не бев толку сигурна. Да, тој остана да ја ислуша целата презентација без да стане да оди до тоалет или нешто слично. И само еднаш го зеде iPhone-от; не беше доволно долго за да изигра една партија Fruit Ninja. Освен ако не беше многу добар. А најверојатно беше.

„Значи имате договорен препродавач?“ ја праша тој Дилија.

„Тринити“, потврди таа. „Како што знаеш, вториот најголем ланец на продавници за женска облека во Америка.“

„И ќе дистрибуирате директно преку нив?“ тој повторно ја праша Дилија.

„Така е“, кимна таа.

„И таа навистина е боса?“ Тој ја накоси главата во мој правец.

Охх.

„Боса е“, потврди Дилија. „Но таа исто така е многу добар писател, фантастично креативен планер и има апсолутно одлична вредност за твојата компанија.“

Се обидов да не поцрвенам.

„Иако е малку ексцентрична.“

Навистина не можев да се побунам тука. Иако тоа малку го уништуваше првичниот комплимент.

„Знам дека ќе зажалам што ќе прашам“, рече Боб конечно, вртејќи се кон мене „но што се случи со твоите чевли?“

„Па, бев кај мојата пријателка Џени...“ Веднаш штом ја отворив устата, знаев дека нема да можам да запрам „и ги имав позајмено нејзините чевли, но таа беше еден голем расплакан пијан хаос и ме натера да ги соблечам...“

„Ти немаш свои чевли?“ ме прекина Боб. „Не ми е јасно овде...“

„Може ли сега да се расправаме само со прашања за списанието?“ предложи Дилија. „И да оставиме Анџела самата да си ја среди ситуацијата со чевлите. Имаш ли некое прашање за бизнис планот?“

Боб погледна во Дилија, па во мене, па во својот телефон. „Не. Планот е многу јасен и концизен.“

Дилија се насмевна од уво до уво. „Некое прашање за креативниот дел?“

„Не, ниту едно. Ти знаеш повеќе за пазарот од мене.“

„Значи воопшто немаш прашања?“ Таа ја исправи јаката од својот светло син фустан. „Ако имаш, ова е моментот да ги поставиш, дедо.“

Цврстиот, медиумски магнат со сива коса се навали нанапред и ги потпре рацете на нашата стаклена маса во конференциската сала. „Да бидам искрен, Дилија, јас навистина сакам само да знам зошто таа не носи чевли.“

Дилија се потпре наназад, си го протри челото и ми упати кратко, остро кимање.

„Значи...“

„Тоа воопшто не беше страшно“, реков, вртејќи се во мојата фотелја откако Боб ја напушти канцеларијата. „Што ќе правиме?“

„Сè е во ред.“ Дилија ги крена своите цврсти, слаби раце над главата. „Ќе се сложи. Нема причина да не се сложи. Имам добро претчувство.“

„Мило ми е што некој има“, реков неволно. Јас немав никакво добро претчувство. Јас чувствував само дека стапалата ми беа валкани и дека ми се јадеше сланина. „Тогаш зошто не рече веднаш 'да'?“

„Не кревај паника, Анџела - го знам дедо ми“, рече таа. Нејзината самоверба ме смируваше. „Тој никогаш не вели 'да' веднаш и на самото место. Тој сака да размислува за работите, да ги премери сите опции, но ние му дадовме доволно причини за да каже 'да'. Покрај тоа, знам дека тој сака да работам во делот со списанијата. Не е дека Чичи ќе го преземе тој дел кога тој ќе се пензионира, не се докажала којзнае колку во ниеден дел од бизнисот, а најмалку во одделот за списанија.“

И покрај животната амбиција да работи во издаваштво, Дилија го избегнуваше Спенсер Медиа додека не почнавме да работиме на Глос, поради нејзината одлепена сестра која веќе работеше во списанието The Look. Но додека амбициите на Чичи се протегаа само до крадење на нечији идеи и уништување на животот на одредени Британки (хмм, мојот), Дилија вистински сакаше да успее. На површината таа беше русокоса, богата принцеза, но под тој изглед се криеше бестрашен, амбициозен генијалец. Во основа, таа беше Серена Ван Дер Вудсен со мозокот на Руперт Мардок и имаше доволно самоверба да ја засрами и Лејди Гага. Го жалев секој оној кој ќе ѝ застанеше на патот.

„Едноставно не сакам ни да помислам на тоа дека ова би можело да не успее.“ Ја спуштив главата на ладната маса и сирнав кон мојот Iphone. Ох, требаше да ожнеам некој грашок во моето Село со штрумфови. „Ако тој не се сложи, тогаш последниве шест месеци работа биле залудни.“

„Тоа нема да се случи“, рече Дилија, изговарајќи го секој збор со јасност и самодоверба кои јас не можев ни да се обидам да ги почувствувам. „Види, зошто не го земеш попладнево слободно? Навистина не можеме да направиме ништо додека тој не ни се јави.“

„Сакав да се обидам да поразговарам со Мари за некои нови идеи“, реков, вртејќи го мојот свршенички прстен околу прстот. Мари требаше да биде нашиот главен уредник. Искрено, јас на некој начин бев изненадена што таа воопшто се сложи на тоа. Јас и Мари работевме заедно на мојот блог кога се преселив во Њујорк и тогаш ѝ предизвикував само проблеми, но имав претчувство дека таа едвај чекаше да се тргне од онлајн срањата и да се врати на вистинските списанија. Па така, сè додека немавме целосни финансии, таа сè уште работеше на TheLook.com, но наоѓаше доволно време да ги критикува моите идеи што е можно почесто. Ја обожавав. „И би можела повторно да ги разгледам плановите за веб страната.“

Дилија ми се насмевна од другата страна на масата. „Свесна ли си дека секогаш го правиш тоа кога си нервозна за нешто? Дека го вртиш свршеничкиот прстен?“

„Да?“ Погледнав надолу кон мојот блескав прстен и се насмевна. „Не сум забележала.“

„Слатко е“, таа се исклешти. „Кога си под стрес, тоа те смирува. Тоа кажува убави работи за твојата иднина, зар не?“

„Претпоставувам.“ Помислата беше фина. „Но најверојатно само сум исплашена да не го изгубам.“

„Кога сме веќе кај свршеничките прстени, имам нешто за тебе.“ Таа извади едно дебело светкаво списание од својата преубава чанта и го фрли кон моето биро. Тоа слета со тресок и се отвори на страница полна со неверојатни невестински фустани.

„Што е ова?“ реков, вртејќи ја насловната страна. „Како е можно да го немам ова? Јас ги имам сите списанија.“

И навистина ги имав. Во мојот стан имаше толку многу списанија, купишта, што почнав да ги користам како масички за кафе. Сето тоа беше дел од моето одолговлекување на планирањето на свадбата.

„Ова е британско“, објасни Дилија. „Имам носено неколку парчиња од дизајнерката кога работеше на нормална облека, но сега работи на невестински фустани. Неверојатни се. Ти залепив ливчиња на страниците кои мислам дека треба да ги погледнеш.“

Го отворив списанието и слетав директно на болно убав избор од болно убави манекенки кои носеа болно убави невестински фустани. Ја погалив мазната страница со прстите и се обидов да се преправам дека не бев боса и дека не носев позајмен џемпер затоа што веќе заев една кошула денеска. Како ли ќе успеам да облечам невестински фустан?

„Ти ги обележав страниците со нејзините фустани. Кажи ми ако сакаш да зборуваш со неа - сигурна сум дека ќе сака да ти помогне.“ Очите на Дилија беа светли и сјајни. Срцето ми се затоплуваше кога ќе помислев дека луѓето понекогаш навистина можеа да бидат прекрасни, особено после утрото кое го имав. „И ако ти треба каква било помош со ресторан или каков било локал, само кажи. Имам еден куп контакти. Иако сум сигурна дека сè ти е под контрола. Но навистина, ако ти треба нешто, само кажи ми.“

„Ќе ти кажам“, реков, бришејќи малку маскара од под очите и го додадов „локалот за свадбата“ на бескрајната

листа со работи за кои требаше да се грижам во иднина. Потоа повторно се нурнав во невестинското порно. Ох, ракавиците... Старовремските чипкани ракавици до над лакт... „Сè уште немаме испланирано ништо. Сега-засега, сè што знаеме е што не сакаме.“

„А тоа е?“

Не можев да ги одвојам очите од убавите слики. „Агаду. Какви било живи животни. Нашите родители.“

„Немам поим што е Агаду. Се сложувам за живите животни, но не знам како планирате да ги прескокнете родителите во сето ова.“

„Па, ако не им кажам, никогаш нема да знаат“, реков. „Понекогаш мислам дека требаше да се земеме во Вегас.“

„Знаеш дека не го мислиш тоа“, рече Дилија и се стресе како да ја полазиле морници. „Венчавките во Вегас се демодје. Како е Алекс?“

„Снима“, се насмевнав. „Секогаш снима.“

Сите кои ги запознавав мислеа дека е супер кул да си свршена со момче од бенд. Тие не гледаа ништо друго, освен литри и литри шампањ, полноќни рокенрол авантури и испотени серенади на бина. Реалноста беше далеку помалку романтична. Најголемата авантура која ја имавме пред да се раздени беше јас да одлучам дали ми се станува или не за да мочам сред ноќ. А кога стануваше збор за испотените серенади, па, не можев да лажам. Навистина имаше нешто прекрасно во тоа да чуеш песна напишана само за тебе; но вистинскиот процес на извлекување на таа песна од главата на Алекс и нејзиното снимање, за илјадници други девојки да можат да се преправаат дека била напишана само за нив, беше неверојатно болен процес.

На почетокот на јануари, очите на Алекс добија замаглен сјај и тој преку ноќ се претвори во ноќно суштество. Откако задува првото зимско ветре, па додека сонцето да почне повторно да свети во април, тој

работеше на песни по цела ноќ и спиеше по цел ден. Секој Божји ден. Сега беше мај и тој сè уште ја тераше истата рутина. Секоја вечер кога сонцето ќе зајдеше, тој ќе се појавеше од спалната соба, збунет и разбушавен и се фокусираше само откако ќе ги земеше гитарата, шолјата со кафе и клучевите од студиото. На почетокот беше слатко, но откако по третпат морав сама да го изнесам губрето, бев присилена да му залепам една воспитна по задниот дел од главата.

„Сериозно, оди дома“, ми нареди Дилија. „Ти наредувам да земеш слободно попладне. Оди дома, види си го свршеникот, читај си ги свадбените списанија. Немој да си се вратила додека не одбереш бои за свадбата.“

„Бои?“

„Оди!“ нареди таа. „Навистина беше одлична утрово. Му го покажа градникот на дедо ми, направи добра презентација, иако беше боса и се справи со интернационална криза 'Џени Лопез' - сето тоа пред ручек. Добиваш слободно попладне.“

Па, така кажано, навистина изгледаше прилично разумно.

Станот беше тивок кога дојдов дома. Иако слободното попладне ми беше дадено од страна на мојот партнер - шеф, јас сè уште се чувствував како да сум освоила нешто. Имаше ли подобро чувство од тоа да си дома кога треба да си во канцеларија?

„Има некој дома?“ извикав, но го слушнав само сопственото ехо. Немаше одговор од Алекс. Нашиот стан не беше огромен, но изгледаше големо и пространо поради големите прозорци од под до таван, споените простории и дрвените подови. Можеше да биде прекрасно да немаше срања во секој кош. На сите страни имаше празни кутии од испорачана храна, купишта списанија и полупразни чаши на секоја слободна површина. Ние бевме животни.

Телефонската секретарка светкаше, покажувајќи ми две нови пораки кои намерно ги игнорирав и отидов да си ги измијам кутрите стапала. Единствените луѓе кои ме бараа на фиксен телефон беа мајка ми и агентите за телефонска продажба. Јас не бев расположена за никој од нив.

Откако ги измив валканите стапала, разгледав низ дневната соба. Местото беше тежок хаос. Кога работев само на блогот, имав часови и часови да лежам во хоризонтална положба на софата, па и повремено да зачистувам. Деновите ми минуваа во шетање низ градот, сонување за мојата следна авантура и во дружење со Џени, нашата пријателка Ерин и премногу коктейли. Сега, со по неколку ретки, свети, слободни часа дневно, се обидував да се ослободам од обврската да ги измијам садовите додека Ерин седеше дома со потечени зглобови, а Џени, која двапати беше откачена од страна на љубовта на нејзиниот живот, тонеше со брзина на светлината. Зјапав низ прозорецот во генерална насока на нејзиниот стан, прашувајќи се дали воопшто стигнала на работа.

Гласно просевање кое дојде од спалната соба ме натера да потскокнам. Алекс беше дома. Ја вклучив климата на максимум и им го свртев грбот на садовите. Веќе беше премногу топло како за доцна пролет и сè што сакав беше да се пикнам во кревет покрај Алекс и да се стуткам под ќебе, но беше тешко да се стуткаш под ќебе кога се потиш како коњ. Отворајќи ја вратата од спалната соба, тивко и полека, се насмевав на глетката од моето комирано момче испружено на грб точно по средината на креветот. Неговата темна коса беше падната наназад и му го откриваше челото додека мрдаше во сон. Маицата во која се имаше онесвестено му беше стуткана и крената околу телото, а нозете замотани во белите чаршави.

Беше неодолив. И згоден.

Еден дел од мене навистина не сакаше да го буди.

Тој изгледаше толку мирно и беше fino да можам да зјапам во него барем две минути без тој да се чувствува непријатно или да направи јас да се чувствувам како перверзник. За жал, јас бев несмасна крава која не знаеше да соблече едно обично тесно здолниште како човек, особено кога тоа здолниште ти е залепено за кожата, па после неколку секунди борење со патентот, го повлекох најсилно што можев и триумфално се треснав директно во масичката покрај креветот. Моите лосиони и креми се разлетаа и почнаа да се тркалаат по подот со трескање и свечкање. Јас се смрзнав во место, фаќајќи се за масичката и чекајќи моето шишенце со Crème de la Mer да стигне до плакарот и да застане.

„Добро утро, Анџела.“ Алекс промрмори без да се помрдне.

Ете тоа беше проблемот со носењето на тесна, женствена облека. Јас не знаев да ја облечам и соблечам без да направам беља.

Креветот беше ладен, а чаршавите меки додека си легнував покрај Алекс. За слабо момче, тој беше одличен за гушкање. Широките раменици и силните раце се отворија и ме замотаа додека потонував во креветот.

„Еј.“ Тој ги залепи усните за мојата коса и повторно се просевна. „Во кревет си.“

„Имам слободно попладне“, одговорив, лепејќи се за него. „Помислив дека би било fino да го видам твоето лице.“

„На моето лице му се допаѓа твоето лице“, шепна тој. „Чекај, попладне е?“

Господ нека го благослови неговото поспано, збунето срце.

„Ти си легна во пет сабајле“, истакнав „па, претпоставувам дека технички за тебе сè уште е ноќ.“

„Ти имаше состанок денес“, промрморе тој, посегајќи по мојата рака и преплетувајќи ги прстите со моите. „Како помина?“

„Искрено, не знам“, признав. Еден од условите на нашата свршувачка беше целосна искреност во секое време, за што имав претчувство дека Алекс почнуваше да жажалува. „Дилија вели дека ќе биде океј. Како оди снимањето?“

Алекс посегна по iPod-от на малата масичка од неговата страна од креветот и ми го подаде. „Завршено.“

Брзо се превртев и му залепив еден бакнеж на усните. „Тоа е неверојатно!“ реков, бакнувајќи го повторно. „Навистина заврши со сè?“

„Знаеш дека немаше да ти дозволам да слушнеш ако немав завршено“, одговори тој.

„Па, браво.“ Си ја турнав премногу пораснатата коса која плачеше за кратење од очите за подобро да го погледнам. Толку беше убав. „Ми недостигаше. И што сега?“

„Сега ќе спијам“, рече тој, бакнувајќи ме на врвот од носот. „Долго, долго време.“

„Звучи фер.“ Се послужив со уште еден бакнеж. Прекусно. „И што ќе се случува после тоа?“

Навистина се надевав дека нема да рече дека повторно ќе оди на турнеја, бидејќи бев многу загрижена дека ќе бидам присилена да го врзам за креветот и никогаш да не го пуштам да замине. Никој не знаеше да ме полуди како тој човек.

„Па, размислував...“ Неговите светло зелени очи блеснаа додека се отвораа и мрзливата насмевка која ја слушнав во неговите зборови си го најде патот до неговите усни. Се топев како маргарин на рингла кога го слушав. „Би можел да се оженам со мојата девојка.“

Го залепив челото за неговото, комплетно неспособна да ја тргнам најголемата, најшироката насмевка од моето лице. „Па, тоа звучи fino“, реков. „Имаш некаков план за тоа?“

Алекс ги клоцна чаршафите за да ги замота своите големи нозе околу моите и ме повлече кон него.

„Многу размислував за медениот месец“, рече тој, превртувајќи сè за неговото топло тело да го покрие моето. Топлината која пред малку ме потеше како крава ми пречеше, но со оваа топлина бев сосема во ред. „Има некои работи кои треба да ги истестирам.“

Долго време го немавме користено креветот за ништо друго, освен за спиење, грицкање и повремени филмски маратони, па почнав да чувствувам блага паника.

Бев толку нервозна што се чувствував како да ми е првпат. Го задржував здивот и си ги преиспитував потезите, но додека се предавав на чувството на топење во моите гради и на треперењето во моите усни, заборавив дека надвор беше ден, заборавив дека мојот градник и гаќи не беа иста боја и одеднаш, дури и без да се обидувам, навистина ми беше како првиот пат.

Неверојатно.